

Chuyện Râm Rán Ở Phố Cà Phê

Hôm nay, ai cũng nói / trời lạnh! Lạnh quá Trời! Rồi thì ai cũng cười. Hai cái môi run rẩy...

Trời lạnh làm lá cháy...và môi người đều khô. Con gái nhờ son tô, con trai màu tái nhợt...

Màu cà phê như lọt, khói bay lên như sương, bay lên một chút hương / thơm tho cả hè phố...

Sáng Chúa Nhật có chỗ / để anh em tâm tình / nhả khói thuốc mộng mênh / nhắc chơi thơ Tố Hữu...

"Vui biết mấy, nghe con tập nói / tiếng đầu lòng gọi Xít Ta Lin!". Lễ tang của Tổng Thống Bush tổ chức ở đồi Hill và điểm cuối yên nằm là Tiểu Bang Texas...

Chuyện thời sự linh tinh bàng bạc / cây bên đường ngơ ngác gió bay...Tôi đang ở trời Tây / tưởng tượng tượng Tố Hữu sắp được chưng bày ở Huế...

Bao nhiêu người sẽ ghé / con mắt nhìn cái tượng đài nhắc nhớ một thi nhân? Bao nhiêu người sẽ dừng lại rửa chân / hồ bán nguyệt nhìn bầy cá lội?

Chắc không có ai sẽ hỏi: "Thi Sĩ Tố Hữu Là Ai?", bởi chuyện chi cũng đã được Đảng Cộng Sản an bài / coi như "Đường ta rộng thênh thang tám thước!".

Thơ Tố Hữu, đó, hãy nghe thêm, thậm thụt: "Thương Cha, thương Mẹ, thương Chồng, thương Mình thương Một thương Ông thương Mươi!". Đừng có ai rưng rùi...bởi Xít Ta Lin chễm chệ!

Trần Tế Xương có thơ Đụ Mẹ, Đụ Cha luôn chỉ bởi cái giát giường. Nguyễn Du thì thơ nỉ non: "Hoa trôi nước lặn đã yên / hay đâu Địa Ngục giữa miền Trần Gian!".

Việt Nam ôi Việt Nam / nước bốn ngàn năm văn hiến! Chủ Tịch Hồ Chí Minh mỉm cười nửa miệng...Có cái tượng đài nào nghe tiếng dân kêu?

*

Phố cà phê, những người ngồi uống, đều nghèo, không có ai đóng góp được đồng nào xây tượng đài Tố Hữu!

Trần Văn Lệ